

V I Lenin

Brev till Europas och Amerikas arbetare

Kamrater! I slutet av mitt brev till de amerikanska arbetarna av den 20 augusti 1918 skrev jag, att vi befinner oss i en belägrad fästning så länge inte andra arméer i den internationella socialistiska revolutionen kommit oss till hjälp. Arbetarna bryter med sina socialförrädare av typen Gompers och Renner, tillfogade jag. Arbetarna närmar sig långsamt men säkert den kommunistiska och bolsjevikiska taktiken.

Mindre än fem månader har gått sedan dessa ord skrevs, och det måste sägas, att under denna tid har den proletära världsrevolutionen mognat fram utomordentligt snabbt i samband med att arbetare i olika länder har gått över till kommunism och bolsjevism.

Då, den 20 augusti 1918, hade endast vårt parti, det bolsjevikiska partiet, bestämt brutit med den gamla, Andra internationalen (1889-1914), som så skändligt gjorde bankrutt under det imperialistiska kriget 1914 – 18. Endast vårt parti hade helt gått över till den nya vägen, bort från socialism och socialdemokratism, som höljt sig med skam genom sin allians med den rovgiriga bourgeoisin, till kommunism, bort från småborgerlig reformism och opportunism, som alltigenom genomsyrade och fortfarande genomsyrar de officiella socialdemokratiska och socialistiska partierna, till en verkligt proletär, revolutionär taktik.

Nu, den 12 januari 1919, finns det redan en hel rad kommunistiska proletära partier inte bara inom det forna tsarimperiets gränser – t ex i Lettland, Finland och Polen – utan också i Västeuropa – i Österrike, Ungern, Nederländerna och slutligen Tyskland. Grundandet av en verkligt proletär, verkligt internationalistisk, verkligt revolutionär tredje international, kommunistiska internationalen, blev ett faktum då det tyska Spartacusförbundet med sådana världsbekanta och världsberömda ledare, med sådana trogna förkämpar för arbetarklassen som Liebknecht, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin och Franz Mehring definitivt bröt med socialister i stil med Scheidemann och Südekum, med dessa socialchauvinister (socialister i ord, chauvinister i handling), som höljt sig med evig skam genom sin allians med Tysklands rovlystna, imperialistiska bourgeoisin och Wilhelm II. Denna international blev ett faktum då Spartacusförbundet antog namnet Tysklands kommunistiska parti. Formellt har den ännu inte bildats, men faktiskt existerar en tredje international redan nu.

Idag kan ingen medveten arbetare, ingen uppriktig socialist längre undgå att se hur skändligt socialismen förråts av dem, som i stil med mensjevikerna och ”socialistrevolutionärerna” i Ryssland, med personer som Scheidemann och Südekum i Tyskland, Renaudel och Vandervelde i Frankrike, Henderson och makarna Webb i Storbritannien, Gompers & Co i Amerika, stödde ”sin” bourgeoisin i kriget 1914-18. Detta krig avslöjade sig fullständigt som ett imperialistiskt, reaktionärt rövarkrig både från tysk sida och från de brittiska, franska, italienska och amerikanska kapitalisternas sida. De sistnämnda börjar nu gräla om uppdelningen av det hoprövade bytet, om uppdelningen av Turkiet, Ryssland, de afrikanska och polynesiska kolonierna, Balkan osv. Wilsons och ”wilsonisternas” hycklande fraser om ”demokrati” och ”folkförbund” avslöjas förvånansvärt snabbt, då vi ser den franska bourgeoisins ockupation av västra Rehnstranden, de franska, brittiska och amerikanska kapitalisternas ockupation av Turkiet (Syrien, Mesopotamien) och en del av Ryssland (Sibirien, Archangelsk, Baku, Krasnovodsk, Asjchabad osv) och den allt starkare fiendskapen mellan Italien och Frankrike, mellan Frankrike och Storbritannien, mellan Storbritannien och Amerika, mellan Amerika och Japan på grund av uppdelningen av det hoprövade bytet.

Vid sidan av dessa fega, halvhjärtade ”socialister”, som är helt genomsyrade av den borgerliga demokratins fördomar och som igår försvarade ”sina” imperialistiska regeringar men idag inskränker sig till platoniska ”protester” mot den militära inblandningen i Ryssland,

ökar i ententeländerna antalet personer som följer den kommunistiska vägen, MacLeans, Debs', Loriots, Lazzaris och Serratis väg. Det är människor som har förstått, att imperialismen kan krossas, socialismen segra och en varaktig fred tryggas endast ifall bourgeoisin störtas, de borgerliga parlamenten avskaffas, rådsmyndighet och proletariats diktatur upprättas.

Då, den 20 augusti 1918, var den proletära revolutionen begränsad till Ryssland och "sovjetmakten", dvs det system där all makt i staten tillhör arbetar-, soldat- och bonde-deputerades sovjet, tycktes enbart förekomma i Ryssland (och gjorde det också i verkligheten).

Nu, den 12 januari 1919, finns det en stark "sovjetisk" rörelse inte bara i delar av det forna tsarimperiet – t ex i Lettland, Polen och Ukraina – utan också i västeuropeiska länder, både i neutrala länder (Schweiz, Nederländerna och Norge) och i länder som lidit av kriget (Österrike och Tyskland). Revolutionen i Tyskland -- ett land som är särskilt viktigt och karakteristiskt såsom ett av de mest avancerade kapitalistiska länderna – antog med en gång "sovjetiska" former. Den tyska revolutionens hela utveckling och särskilt den kamp som förts av spartakisterna, dvs proletariats sanna och enda representanter, mot förbundet mellan förrådiska skurkar, scheidemannhängarna och südekumarna, och bourgeoisin – allt detta visar klart hur historien ställt frågan beträffande Tyskland.

"Sovjetmakt" eller borgerligt parlament, under vilka skyltar det än må framträda (såsom "national"-församling eller "konstituerande" församling).

Detta är den världshistoriska frågeställningen. Nu kan och måste detta sägas utan att det ligger någon överdrift i det.

"Sovjetmakten" är det andra världshistoriska steget eller stadiet i den proletära diktaturens utveckling. Det första steget var Pariskommunen. Den geniala analys av denna kommuns innehåll och betydelse, som Marx gav i sin skrift *Inbördeskriget i Frankrike*¹, visade att kommunen skapade en ny typ av stat, en proletär stat. Varje stat, även den mest demokratiska republik, är ingenting annat än ett maskineri, varigenom en klass undertrycker en annan. Den proletära staten är ett maskineri varigenom proletariatet undertrycker bourgeoisin. Detta undertryckande är nödvändigt på grund av det rasande, desperata motstånd som görs av godsägarna och kapitalisterna, hela bourgeoisin och alla deras medbrottslingar, alla utsugare, vilka inte ryggat tillbaka för något, när de börjar störtas och när expropriationen av expropriatörerna börjar.

Det borgerliga parlamentet, även det mest demokratiska i den mest demokratiska republik, där kapitalisternas egendom och deras makt bevaras, är ett maskineri varigenom utsugarklickar undertrycker miljoner arbetande människor. Socialisterna, kämparna för det arbetande folkets frigörelse från utsugning, måste använda de borgerliga parlamenten som en plattform, som en bas för propaganda, agitation och organisation, så länge vår kamp begränsades av det *borgerliga* systemets ramar. Nu, då världshistorien skjutit fram frågan om att krossa hela detta system, om att stöta och undertrycka utsugarna, om att en övergång sker från kapitalism till socialism, så innebär det att skändligt förråda proletariatet, att gå över till dess klassfiende, bourgeoisin, och att vara förrådare och renegat, ifall man nu begränsar sig till borgerlig parlamentarism, borgerlig demokrati, ifall man förskönar den som "demokrati" i allmänhet, suddar över dess borgerliga karaktär och glömmer att allmän rösträtt är ett verktyg för den borgerliga staten så länge kapitalisternas egendom bevaras.

---

¹ På svenska *Pariskommunen* – *Red*

De tre huvudriktningar i världssocialismen, som den bolsjevikiska pressen oavbrutet har talat om sedan 1915, framstår nu särskilt tydligt för oss mot bakgrund av den blodiga kampen och inbördeskriget i Tyskland.

Karl Liebknecht är ett namn som arbetarna i alla länder känner till. Överallt, och särskilt i ententeländerna, är detta namn en symbol för en ledares hängivenhet mot proletarietets intressen, för trohet mot den socialistiska revolutionen. Detta namn är en symbol för verkligt uppriktig, uppoffrande och skoningslös kamp mot kapitalismen. Detta namn är en symbol för oförsonlig kamp mot imperialismen inte bara i ord utan också i handling, för en uppoffrande kamp då det "egna" landet fått svindel av imperialistiska segrar. Liebknecht och spartakisterna följs av alla tyska socialister som har förblivit hederliga och verkligt revolutionära, av alla de bästa och övertygade proletärerna, de utsugna massorna, där indignationen sjuder och beredvilligheten till revolution växer.

Mot Liebknecht står scheidemannanhängarna, südekumarna och hela bandet av kejsarens och bourgeoisins föraktliga lakejer. De är likadana förrädare mot socialismen som sådana personer som Gompers och Viktor Berger, Henderson och makarna Webb, Renaudel och Vandervelde. Det är det lilla toppskikt av arbetare, som korrumpats av bourgeoisin och som vi bolsjevikiker kallat (med användning av denna beteckning på de ryska südekumarna, mensjevikerna) för "bourgeoisins agenter inom arbetarrörelsen" och som de bästa av Amerikas socialister ytterst träffande och djupt sanningsenligt betecknat som "labor lieutenants of the capitalist class", "kapitalistklassens arbetarlöjtnanter". De representerar den senaste, moderna, typen av socialistiskt förräderi, ty i alla civiliserade, avancerade länder plundrar bourgeoisin – genom kolonialt förtryck eller genom att finansiellt dra 1 ut "fördelar" ur formellt oavhängiga svaga folk – en befolkning, som är många gånger större än det "egna" landets. Härigenom blir det ekonomiskt möjligt för den imperialistiska bourgeoisin att skaffa sig "extraprofit" och använda en del av den till att korrumpera ett visst toppskikt inom proletariatet och göra det till en reformistisk, opportunistisk småbourgeoisi, som fruktar revolutionen.

Mellan spartakisterna och scheidemannanhängarna står de vacklande, karaktärlösa kautskyanerna, Kautskys meningsfränder, som i ord är "oavhängiga" men i handling är helt och över hela linjen beroende av bourgeoisin och scheidemannanhängare i dag och av spartakisterna i morgon, en del följer de förra och en del de senare. Det är människor utan idéer, utan karaktär, utan politik, utan heder, utan samvete, ett levande förkroppsligande av villrådigheten hos kalkborgarna, som i ord går in för den socialistiska revolutionen men i handling är oförmögna att förstå den då den börjat och som på renegatvis försvarar "demokrati" i allmänhet, dvs i handling försvarar borgerlig demokrati.

I varje kapitalistiskt land kommer varje tänkande arbetare att i den enligt nationella och historiska betingelser förändrade situationen uppfatta dessa tre huvudriktningar bland socialisterna och bland syndikalisterna, ty det imperialistiska kriget och den proletära världsrevolutionens början ger upphov till likartade ideologiska och politiska strömningar i hela världen.

* *

De föregående raderna skrevs före det bestialiska och skändliga mordet på Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg, vilket förövades av Eberts och Scheidemanns regering. Dessa bödlar tillät i sin lakejtjänst för bourgeoisin de tyska vitgardisterna, den heliga kapitalistiska egendomens vakthundar, att lyncha Rosa Luxemburg och att mörda Karl Liebknecht genom att skjuta honom i ryggen under den uppenbart lögnaktiga förevändningen om "flyktförsök" (när den ryska tsarismen dränkte 1905 års revolution i blod tillgrep den många gånger samma lögnaktiga förevändning om "flyktförsök" för att mörda fångar). Dessa bödlar skyddade

samtidigt vitgardisterna med auktoriteten hos en regering, som påstods vara helt oskyldig och stå över klasserna! Man finner inte ord för att uttrycka hela avskyvärdheten och nedrigheten i dessa bödelisdåd av pseudosocialister. Uppenbarligen har historien valt en väg, där rollen som "kapitalistklassens arbetarlöjtnanter" måste spelas till bestialitetens, nedrighetens och skändlighetens "yttersta gräns". Må kautskyanerna, dessa narrar, i sin tidning Die Freiheit prata om en "domstol" bestående av representanter för "alla" "socialistiska" partier (dessa lakejsjälur fortsätter att kalla bödlarna, scheidemannanhängarna, för socialister)! Dessa riddare av brackig stupiditet och småborgerlig feighet begriper inte ens, att en domstol är ett statsmaktens organ, medan utgången av kampen och inbördeskriget i Tyskland just beror på vem som innehar makten: bourgeoisin som kommer att "betjänas" av scheidemannanhängarna såsom bödlar och pogrommakare och av kautskyanerna såsom lovprisare av "ren demokrati" eller proletariatet, som kommer att stöta de kapitalistiska utsugarna och bryta deras motstånd.

Det blod som gjutits av de bästa representanterna för den världsomspännande proletära internationalen, av den internationella socialistiska revolutionens oförgeömliga ledare kommer att stålsätta ständigt nya arbetarmassor till en kamp på liv och död. Och denna kamp kommer att leda till seger. I Ryssland upplevde vi på sommaren 1917 "julidagarna", då de ryska scheidemannanhängarna, mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna, också genomförde ett "statligt" skydd för vitgardisternas "seger" över bolsjevikerna, då kosacker sköt arbetaren Voinov på en gata i Petrograd för att han spred bolsjevikiska flygblad. Vi vet av erfarenhet hur snabbt sådana "segrar" för bourgeoisin och dess hantlangare botar massorna från deras illusioner om borgerlig demokrati, "allmän rösträtt" o d.

Bland bourgeoisin och regeringarna i ententeländerna förmärks nu en viss vacklan. En del ser, att en upplösning redan är igång bland de allierade trupperna i Ryssland, vilka hjälper vitgardisterna och tjänar den svartaste monarkistiska reaktionen och godsägarreaktionen. Denna del förstår, att fortsatt militär inblandning och försök att besegra Ryssland, vilka för lång tid kräver en ockupationsarmé på en miljon man, är den säkraste vägen att snabbt föra över den proletära revolutionen till ententeländerna. Exemplet med de tyska ockupationstrupperna i Ukraina är tillräckligt övertygande.

En annan del av ententeländernas bourgeoisin är liksom tidigare anhängare av militär inblandning i Ryssland, av "ekonomisk inringning" (Clemenceau) och strypning av sovjetrepubliken. Hela pressen som står i tjänst hos denna bourgeoisin, dvs majoriteten av de kapitalistköpta dagliga tidningarna i Storbritannien och Frankrike, siar om sovjetmaktens snabba sammanbrott, målar upp skräckbilder av hungersnöden i Ryssland, sprider lögn om "oroligheter" och sovjetregeringens "instabilitet". Vitgardisterna, godsägarna och kapitalisternas trupper, som ententen bistår med officerare, ammunition, pengar och hjälptrupper, skär av de centrala och norra delarna av Ryssland från dess kornbodrar, från Sibirien och Don.

De svältande arbetarna i Petrograd och Moskva, i Ivanovo-Voznesensk och andra industri-centra lider verkligen stor nöd. Om arbetarna inte förstod, att de försvarar socialismens sak både i Ryssland och i hela världen, skulle arbetarmassorna aldrig någonsin uthärda en sådan nöd, sådana hungerkval, som ententens militära inblandning dömer dem till (en inblandning som ofta skyls över av hycklande löften om att inte sända "egna" trupper samtidigt som man fortsätter att skicka "svarta" trupper och även ammunition, pengar och officerare).

De "allierade" och vitgardistiska trupperna håller Archangelsk, Perm, Orenburg, Rostov vid Don, Baku och Asjchabad, men "sovjetrörelsen" har erövat Riga och Charkov. Lettland och Ukraina håller på att bli sovjetrepubliker. Arbetarna ser, att deras stora offer inte är förgäves, att sovjetmakten segerrikt går framåt och breddas, växer och stärks i hela världen. Varje

månad av hård kamp och stora offer stärker sovjetmaktens sak i hela världen och försvagar dess fiender, utsugarna.

Utsugarna är fortfarande tillräckligt starka för att mörda och lyncha den proletära världsrevolutionens bästa ledare, för att förvärpa arbetarnas offer och lidanden i ockuperade eller erövrade länder och områden. Men utsugarna världen över är inte starka nog att hindra segern för den proletära världsrevolutionen. som kommer att befria mänskligheten från kapitalets ok, från det ständiga hotet om nya imperialistiska krig, vilka är oundvikliga under kapitalismen.

Den 21 januari 1919   N Lenin

Pravda nr 16 och *Izvestija VTsIK* nr 16, den 24 januari 1919

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 37, s 454-462